

Csász Gergő

PUZZLE

Azt terveztem, idén neked ezt az ezerdarabos, szép, nagy kirakóst adom át, és késő este, ha már pár pezsgő elpukkant, a családi program a Van Gogh-féle delíriumokból történő mazsolázás lesz, kékes-sárgás kusza emlékfoltok a padlón körbe kiszórva körénk, mi meg ott szedegetjük – azonban másképp hozta a sors: gondfelhő lepte be azt a Csillagos Égboltot, mire eljött végre a várva várt szenteste, te bent vagy az intenzíven, apám már fáradt, otthon próbál épp elaludni, ha felkel, hoz be egy új pizsamát, meg bejglit, hátha ehetsz is, hogyha magadhoz térnél, én pedig itt ülök addig, berreg a lámpa felettem a zöld folyosón, neon álom-kórkép, össze nem illő képkockák, epileptikus rángás a szaloncukor, és CT-feliratból lett az idén, lám, ünnepi csúcsdíz, míg a közelből fullasztó nosztalgiaként a hypo szaga árad.

RÁNCREAKCIÓ

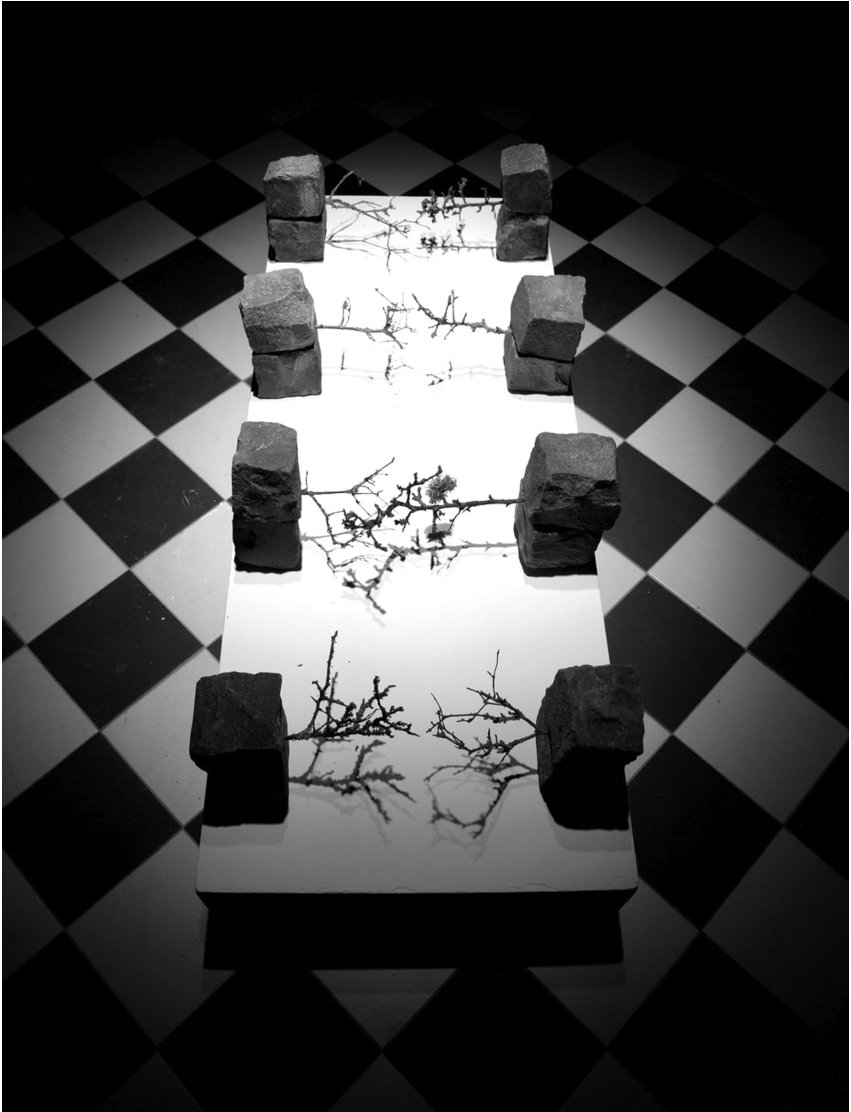
Gyorsan szedd ki a szárítógépből a ruhákat, mindet, mondja anyám, mielőtt gyűrött lesz! Az arca izzik, a láztól teljesen összeaszott, haja ritkás, mint belvárosi parkban a fák, és szürkül a bőre nagy foltokban, már legalább fél éve sehol sem járt, csak a kórház intenzívjén, az se gyalog volt, páros lábbal előre repülve, akár maga Bruce Lee, visszafogottan nyögdécselve, szatén pizsamában, frissen meg kivasaltan, méltóságára ügyelve, pontosan úgy, ahogy illene, úgy illanni el innen.

CSÖKKENTETT MÓD

Cserben hagyta a Nagy Digitális Kor bizony őket:
nem töltődött már be a napfelkelte se reggel
rendesen, épp csak a fény és kontraszt váltakozott kint,
más nem. Háttérkép nem volt, pixelhiba jött-ment,
mégis a rendszerfrissítést folyton elodázták.
Tápegység meg tápérték sem volt elegendő,
többnyire hosszú hónapokig csak sült tököt ettek,
melytől bőrük mézes-sárgás árnyalatú lett,
és a szemük vizenyős. Üreseké váltak az utcák,
majd a tekintetek, egy-két tank meg sportautó dön-
gött csak lent, de amúgy csönd, békesség, szeretet volt
állítólag – csak nem mertek róla beszélni.

FEKETE PÉNTEK

Mint a fiókák, egyre az anyjukat várva a fészek
mélyén, forgatják a fejük gyámoltalanul, kis
gombszemeik meregetve az esti sötétbe. Az utcát
kémléli mindegyik, onnan kellene jönnie, mindig
ott bukkant fel a kempingbringáját maga mellett
télen-nyáron, hóban-fagyban tolva a járdán,
zsákjában jó pár falu boldogsága lapult, fix
kétheti rendszerrel jött, mindig pontosan akkor
és ugyanonnan, egész eddig. Beleborzad az ember,
hogyha netán jobban belegondol, e vaksi, idéetlen,
még röpképtelen apróságok sorsa mi lesz, mert
bús, online csipogásuk, mint friss vérnyom a vadnak.

Menedék